

на имахме около 50 мил. патрони); съ таково число патрони расхвърлени по цѣла България—отъ Видинъ до Силистра (въ София има 6 милиона) ний при една 50 хилядна армия ще можемъ да прекараме само една 3—4 дневна война, а ако би се поржчали патрони, то тѣ не ще пристигнатъ по рано отъ 3 и повече мѣсеци; 4, недостатъка не удобни пѣтища и отдалеченността на по голѣмата частъ на войскитѣ отъ вѣроятния театръ на войната, щѣха да бждатъ причината, че Сърбитѣ ще се срѣщнатъ съ массата на нашата армия само на Ихтиманъ и Орхание. 5, Майоръ Никифоровъ ми събщи, че освѣнъ горнитѣ причини правителството има опасение да не би въ Южна-България да избухне въстание, веднага слѣдъ като се обяви мобилизацията на армията и че съществува голѣмо вѣроятие че въ много мѣста въ Южна-България населението ще откаже да даде запасни солдате; 6, Вслѣдствие нѣмание пари правителството ще бжде принудено да прибѣгне отново къмъ реквизиция. и 7, Имаме само около 45 хил. исправни за бой пушки. При срѣщанъето си съ Кап. Бендеревъ, послѣдния ми обясни, че Министра Цановъ правилъ преговори съ Русското въ София агентство, което, въ замѣнъ сваляннето отъ престола на Княза, гарантирало България отъ външно нападение и всѣкаква външна намѣса въобще; Полковникъ Сахаровъ (военния атташе при Русското агенство) увѣрявалъ, че веднага слѣдъ свалянъето на Княза при първото искание на Българското правителство, отъ Одеса екстренно ще бжде доставено исканото количество патрони и пушки (50 хиляди) ако стане нужда. Горѣизложенното ставаше въ послѣднитѣ числа на мѣсець Юлий. Азъ участихъ своето идвание въ София отъ лагеритѣ, тъй като живо се интересувахъ съ какво ще свърши кризата, въ която се намираше България. Нито съ г. Каравелова, нито съ г. Цанова, нито пъкъ